

ANTIPHONALE MONASTICUM

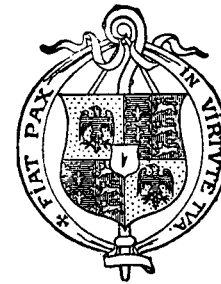
PRO DIURNIS HORIS

JUXTA VOTA RR. DD. ABBATUM
CONGREGATIONUM CONFÆDERATARUM

ORDINIS SANCTI BENEDICTI

A SOLESMENSIBUS MONACHIS

RESTITUTUM

TYPIS SOCIETATIS S. JOANNIS EVANGELISTÆ
DESCLÉE ET SOCH

S. Sedis Apostolicæ et S. Rituum Congregationis Typographi

PARISIIS, TORNACI, ROMÆ.

O.67/934 ORDINIS S. BENEDICTI.
Concordat cum originali approbato.

In fidem, etc.

Ex Secretaria S. Rituum Congregationis
die 4 Maii 1934.

HENRICUS DANTE

Subst.

Imprimatur.

Tornaci, die 18 Maii 1934.

J. LECOUVET

Vic. Gen.

OMNIA JURA NOSTRA VINDICABIMUS.

Copyright 1934 by DESCLÉE & CO, Tournai.

Printed in Belgium.

DILECTIS FRATRIBUS NOSTRIS

SANCTISSIMI PATRIS BENEDICTI FILIIS

Salutem in Domino

*Infrascriptus Abbas Primas, nomine Reverendissimorum
Abbatum Præsidum Congregationum Confœderatarum, anno 1920
Romæ congregatorum, Reverendissimum Abbatem S. Petri Soles-
mensis rogavit ut novam Antiphonarii Monastici editionem, quæ
ad fidem codicum restituta a toto Ordine reciperetur, conficiendam
curaret. Quibus votis, iterato anno 1925 et 1931 a conventu
Abbatum O. S. B. expressis, Monachi Solesmenses obsecundantes
hanc editionem Antiphonarii Monastici, antiquioribus ejusdem docu-
menti conformem, signis quoque rhythmicis pro sacri cantus concentu
uniformi instructam, omni studio et diligentia præparaverunt.*

*Nos ergo opus, modo ad felicem finem perductum, grato animo
accipientes, novam hanc editionem Antiphonarii Monastici omnibus
Confœderatarum Congregationum Abbatibus atque Monachis
ex corde commendamus.*

Ex Ædibus Sancti Anselmi de Urbe,
in Sollemnitate S. P. N. Benedicti,
die 11 Julii 1933.

† FIDELIS DE STOTZINGEN
Abbas Primas.

DE RATIONE

NOVÆ HUIUSCE EDITIONIS

ANTIPHONALIS MONASTICI.

Nova hæc Monastici Antiphonalis editio incepta est de voto Reverendissimorum Abbatum Ordinis Sancti Benedicti Romæ coadunatorum annis 1920, 1925, 1931 : quorum consilium fuit, ut proderet editio nova, Ordinis novissimo Kalendario materialiarum ordine conformis, musicali vero tenore mentem retinens generalis reformationis quam felicitis mem. Pius PP. X indixit.

In hoc Antiphonali reperiuntur, ex integro notis instructæ, omnes Horæ divini Officii, a Laudibus usque ad Completorium, pro singulis anni diebus, haud exceptis tribus ultimis Hebdomadæ Majoris, et Officio Defunctorum : ita ut solæ desint Vigiliæ nocturnæ.

* * *

In ordinando opere, præcipua cura fuit ut quam maxime practicum conferret commodum utentibus eo, tum Hebdomadario tum Cantoribus, necnon toto choro : paginarum unica fuit numeratio, unde Sanctorum necessario inseri habuit Commune ante Proprium; lector rarissime de loco ad locum remittitur; in Psalterio, repetuntur Hymni et Responsoria brevia; in feriis Adventus, Septuagesimæ et Quadragesimæ, in Dominicis post Epiphaniam et Pentecosten, Antiphonam quamlibet pro Commemoratione occurrente proprius sequitur Versiculus:

De Ratione hujusce editionis. vij

in variis anni Temporibus, Adventus, Quadragesimæ, Passionis, Paschali, provisum est quoddam « Ordinarium », in quo collecta sunt ea omnia quæ sive Dominicis sive Feriis communia sunt; post Commune Sanctorum insertum est Breviculum quod exhibeat Psalmos festivos in Laudibus et Vesperis, Versiculos Horarum Minorum, Antiphonasque pro Commemorationibus una cum Versiculis suis; quotiescumque festum alicujus Sancti Antiphonis propriis in Laudibus instructum est, post eas posita sunt Capitula Minorum Horarum cum Versiculis suis, ita ut necesse jam non sit Commune Sanctorum his diebus adire, etc. Majoris autem commodi gratia, ad calcem remissus est tonus sollemnis Responsorii brevis in Vesperis, et Versiculorum in Vesperis et Laudibus de Communi, necnon Responsorium prolixum quod, antiquo de more, pro brevi potest assumi in I Vesperis majorum solemnitatum.

* * *

Dum novum hoc Antiphonale Solesmensibus monachis præparandum edendumque ad mentem Pii X commiserunt, RRmi. Abbates expresse sanxerunt ejus melodiam non necessario sumendam esse ex Antiphonarii Romani Vaticana editione, sed utendum esse plurimis illis codicibus quorum exemplaria in Solesmensi scriptorio collecta sunt, ratione habita novissimarum explorationum, ita ut melodica versio quam maxime authentica et traditionalis habeatur.

Pius autem Papa X, dum per Motum proprium diei 25 Aprilis 1904, evulgari decernebat Vaticanam editionem cantus Ecclesiæ Romanæ, verbis declarabat expressis « Ecclesiæ melodias, quæ gregorianæ nuncupantur, restituendas esse in integritate genuinitateque sua, juxta fidem antiquiorum codicum, ratione interim peculiari habita legitimæ traditionis, necnon hodiernæ praxis liturgiæ ». Quo significabatur, ut videtur, operandum esse

objectivo modo, fontesque semper adeundos esse, videlicet his normis : a) quoties antiquæ cujusdam melodiarum primitiva versio reperiri potest, talis qualis restituenda est, juxta primitivam integritatem et genuinitatem; b) recentiores melodiarum, vera pulchritudine et legitima traditione commendatæ, dignæ sunt quæ retineantur in quantum fieri potest; c) novissimis textibus licet aptare melodias novas, dummodo decentes sint et gregorianum sapiant.

Has ipsas juxta normas præsentis adlaboratum est editioni, quæ nihil ambit aliud, nisi ut traditionalis sit. In Antiphonis modernis, paucissimis exceptis, correctisque minus recte compositis vel partibus infirmioribus, melodiarum servatæ sunt prioris editionis Monastici Antiphonalis, jamdiu usurpatæ et decoris plerumque non expertes. Item servatæ sunt, quando fieri potuit, simul atque antiquiores, recentiores illæ melodiarum quas diuturna legitimaque traditio commendavit.

Antiquiores Antiphonæ in primitivam formam pro posse restitutæ sunt studio mere objectivo, juxta probatas textualis criticæ leges. Nihil in hunc finem omissum est, neque investigationes, neque, quod fatemur, moræ.

Sicut decebat, præcipuum operis fundamentum electum est Antiphonale B. Hartkeri (cod. 390 et 391 Bibliothecæ S.-Galli), inter cunctos superstites codices longe antiquissimum, sane optimum. Ejus potissimum lectio restituta est, dummodo concordem se exhibebat cum universali traditione, ex qua sola, deficiente quovis primævo documento, primævam licet colligere versionem : ita ut, ubi deflexit Hartkerus ab universali traditione in gratiam peculiaris modulaminis vel localis versionis, universalis incunctanter traditio prælata est.

Quibus satis innuitur, omnium scholarum omniumque temporum codices accurate perlectos et inter se collatos fuisse, alia cum nulla via panderetur qua discrimen fieret inter universale et particulare, inter primigenia et sæculorum decursu corrupta.

Neque tamen majoris semper codicum partis lectio retenta est, cum non numerandi sint, sed ponderandi : siquidem aliquando contingit selectam lectionem in perpauca inveniri codicibus, imo ad unam scholam pertinentibus, universis fere documentis contra illam conspirantibus, cum perspicuum fuit authenticam vere traditionalemque apud illos pauciores lectionem exstare. Sic, verbi gratia, in omnibus fere Modis, præsertim in Modis III, IV, VII et VIII, semper instauratæ sunt antiquæ modales recitationes, artisticæ simul et religiosæ indolis, ope codicum Aquitanorum et maxime Beneventanorum, qui nobis eas fere soli servaverunt : quas recipientes, authenticam cum gaudio recipimus gregorianam traditionem, imo proprie benedictinam, cum inter sedes scholæ beneventanæ florentissimas emineat Ordinis nostri caput et parens, Cassinense cœnobium. Hujus forsitan antiquæ modalitatis instauratione præcipue signatur novus hic liber Antiphonarius, in hac certe ultra cunctas gregoriani cantus editiones hucusque vulgatas progressus.

Quo strictius tradita teneretur linea melodica, primitivus sæpe textus Antiphonarum resumendus fuit, ipsa duce Romani Antiphonarii Vaticana editione, cujus textus cum expressa competentis auctoritatis venia adhibitus est; ubi autem agebatur de Antiphonis in Antiphonario Romano non exstantibus, mutatus textus a Sacra Rituum Congregatione probatus est, Rescripto 10 Julii 1929.

De Responsoriis brevibus similia dicenda sunt. Servatæ sunt, in quantum fieri licuit, omnes antiquitus traditæ melodiarum : ita, verbi gratia, resumpta sunt quædam Responsoria Beneventanæ vel Cassinensis originis, Quadragesimæ Passionisque Temporibus hic attributa.

Hymni, plerumque recentiores quam Antiphonæ, difficilior restituuntur, deficiente codicum vere optimorum securo fundamento : studium fuit eam tradere lectionem quæ melior, utpote melioribus instituta codicibus, visa est. Hymnorum textus num-

quam mutatus est, ita ut semper concordet cum novissima editione Breviarii Monastici.

*
**

Una cum traditionali melodia, in hoc instaurantur Antiphonario libro rhythmicæ et expressivæ notæ. Aliter egisse, ab authentica traditione discindi fuisset: nam rhythmus et expressio, haud secus ac ipsa melodia, pertinent ad integritatem vel genuinitatem cujusvis musicalis documenti, ergo cujusvis gregoriani textus. Melodicam quidem lineam instaurare, rhythmo autem vitali hanc exuere suo, a quo creata, a quo fuit informata quemadmodum ab anima corpus informatur, haud aliud esset quam mutilam efficere, avulsa indole propria necnon potiori ratione.

De cetero, notationes illæ rhythmicæ vel expressivæ clare conspiciuntur in codicibus. Illis refertus est Sangallensis B. Hartkeri Antiphonarius, quem nemo transcurrentes rem non pro certo habebit, cum in illo permulta neumata signis connotentur vel litteris cantilenas collustrantibus et summam earum pulchritudinem ac concinnitatem expromentibus. Nec otiosum erit animadvertere notationes rhythmicas non in unico vel singulari codice obviare, magis autem communem ac traditionalem interpretationem exhibere quæ viguit usque ad sæculum undecimum, sicut luculenter demonstratum est; easque, cum melodia intimo et indissolubili vinculo connexas, monastici patrimonii nostri partem integram constituturæ.

Denique chorum quemlibet unanimi et fervida voce vix canere posse absque rhythmo certo, ipsis in libris notato, perspicue relucet e praxi chorum universorum, iis haud exceptis qui theorie pertinacius asserunt nil juvare suppletiva signa.

In nonnullis quidem locis via pandi potuisset variantibus rhythmicis; sed idem tam sæpe, sæpius immo contingit quoad ipsam melodiam: non enim desunt loca in quibus melodicæ

variantes plures æquo titulo a redactore potuerunt eligi; qui necessario una rejecta aliam recipere debuit, cum editio quæretur practica, non diplomatica.

Posita sunt infra quædam monita quibus signorum rhythmicorum proba procuretur interpretatio. Hæc enim, accurate et studiose expressa, cantui pietatis sensum et quemdam conferunt affectum, quem per se sola notularum series impar esset ad præstandum.

*
**

In formam primævam et traditionalem sic restitutæ, juxta omnem « genuinitatem » et « integritatem », — melodicam dicimus, modalem et rhythmicam, — quales demum a patribus nostris, priorum benedictinorum sæculorum monachis, canebantur, melodiæ gregorianæ videntur idealis religiosæ orationis expressio. Simples, sobriæ, aliquando forsitan austeriores, decoram certe et firmissimam exhibent lineam, de cetero ducibilem ac per hoc maxime expressivam, omnium susceptibilem temperamentorum, intimos animæ sensus proferendi capacem.

Denique, hic illud in memoriam referre placet quod apud *Instituta Patrum* legitur:

« Hæc de gremio sanctorum Patrum collegimus; quorum quidam hunc modum cantandi ab Angelis didicerunt; alii, Spiritu Sancto rimante in cordibus eorum, per contemplationem perceperunt. Quam formam si diligenti studio imitari conamur, nos quoque subtilem percipiemus dulcedinem intellectus, canentes Deo in cordibus nostris, spiritu et mente ».

DE ALIQUIBUS REGULIS IN CANTU SERVANDIS

I. — DE FIGURIS MELODICIS, SEU NEUMIS.

1. De neumarum forma.

Neumæ in hoc Antiphonali usurpatæ eadem sunt, paucis exceptis, ac neumæ Vaticanæ editionis. Quæ cum ubique in usu quotidiano versentur, nihil hic dicendum est nisi de tribus sequentibus figuris, minus vulgatis, quæ aliqua expositione indigent.

Nam, quo cantoribus notatio clarior evadat, pro quibusdam peculiaribus neumis restituta est, ad fidem codicum, specialis forma, jamdudum in solesmensibus editionibus quæ ante Vaticanam prodierunt usurpata, pro *orisco* scilicet et *apostropa* :

Oriscus ■ semper neumas claudit, tum in eodem gradu ac ultima præcedentis neumæ notula, tum in acutiori chorda :

Apostropa ♦ numquam sola adhibetur; sed, sicut maxime fit, geminata ♦♦ (*distropha*), vel trigemina ♦♦♦ (*tristropha*). Cum singula hujus figuræ elementa olim nonnulla vocis reparatione discernebantur, ea quæque leniter molliterque repercutere optimum quidem esset; in choro autem canentibus satis erit, si nondum sint exercitatissimi, uno tenore proferre, cum levi *crescendo* vel *decrecendo* prout res postulerit, dummodo quadam vocis repercussione canenda sit prima quæque nota tum cujusvis strophici, tum sequentis neumæ, si hæc stat in eodem gradu :

Ob formam eis attributam, *oriscus* et *apostropa* sic facile a *presso* discernuntur, qui nunquam repercutendus est.

Regulæ in cantu servandæ. xiiij

Adest etiam aliud signum quod in hoc Antiphonali restitui visum est, juxta universalem traditionem manuscriptam, *punctum* scilicet *liquescent* ■ (✓ vel ♪ in B. Hartkeri Antiphonario), in antiquis codicibus persæpius inscriptum. Quemadmodum et aliæ neumæ liquescentes, *epiphonus* videlicet, *cephalicus*, *ancus*, etc., reperitur ubi, voce de una syllaba ad alteram transeunte, gemellæ more diphtongi junctim efferendæ vocales aut quædam consonantes occurrunt.

Syllaba quæ *puncto liquescente* afficitur, nedum valore suo partim privetur, aliquantulum protracte, dulcius et quasi rotunde cantari debet, ita ut plenius et distincte pronuntientur diphtongi vel consonantes.

2. De notarum duratione et momento.

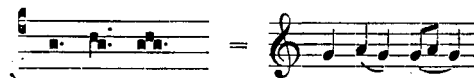
Omnes simplices gregorianæ notulæ, cujuscumque sint formæ :

<i>Punctum quadratum</i> ■	<i>Punctum liquescens</i> ■
» <i>inclinatum</i> ♦	<i>Apostropa</i> ♦
<i>Virga</i>	<i>Oriscus</i> ■
	<i>Quilisma</i> ■

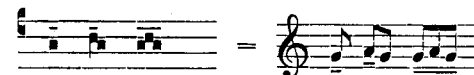
sive singulæ, sive in neumis agglutinatæ, idem valent ac « tempus primum et indivisibile » (πρῶτος χρόνος, apud Græcos) : ♪ scilicet in recentioris musices notatione. Hæc notio de « temporis primi » definita duratione maximi refert, cum in ea tamquam in fundamento suo firmetur rhythmus.

Duo sunt vero signa quibus *punctum* et *virga* protrahuntur.

a) *Punctum-mora* (·) eam quam immediate sequitur notulam firme duplicat :

b) *Transversum episema* (—), quod simplicem notulam vel etiam neumam afficere potest, notulam vel singulas hujus neumæ notulas paululum producendas esse indicat, quin duplicentur :

Quando transversum episema ultimam vel ultimas incisi aut membri notulas afficit, protractionis et moræ unice est signum; si vero notulam vel neumam intra incisi aut membri tramitem afficit, plerumque affectus animi aliquantula soni protractione significat.

Ex seipsis, nec punctum-mora nec transversum episema intensitatem soni indicant.

N. B. — *Rectum episema* (1) nullatenus ad durationem nec ad intensitatem ex seipso attinet, sed est mere signum, typis quidem usurpatum quoties expedit, ad rhythmici divisionem seu rhythmicum ictum, de quo dicitur infra, designandum.

II. — DE RHYTHMO EJUSQUE ELEMENTIS.

1. *De rhythmici partibus.*

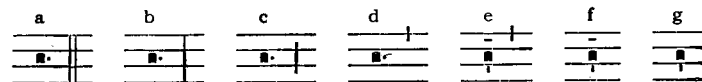
Rhythmus est, secundum S. Augustinum, « ars bene movendi », et, secundum Platonem, « ordinatio motus ». Haberi potest ut motus quidam ordinatus quo, velut ex operatione vere synthetica, omnes et singulæ dictionis syllabæ vel musices notulæ connexæ sunt et quasi concatenatæ, aliæ aliis subordinatæ, ita ut unum quid efficiant, quod *periodus* vocatur.

Hæc synthesis partibus constat, magis ac magis amplis velutque comprehensivis, seu motibus in se jam integris, mutua tamen connexione junctis, quos respective vocant « *pedes* », *incisa*, *membra* et *periodos*. Periodus membrorum, membrorum incisis, incisum pedibus seu minimis partibus constituitur; et illæ ipsæ minimæ partes duobus vel tribus simplicibus componuntur elementis, quæ sunt « tempora prima et indivisibilia », de quibus supra.

Ideo, tamquam fundamentum rhythmicæ syntheseos, subsunt semper minimæ partes, seu minimi motus quoad essentiam constituti, id est, sublatione et remissione, seu juxta Antiquos *arsis* et *thesi* constantes. Unde assimilari potest rhythmus tum hominis incessui qui per continuos passus procedit, tum fluctui maris qui per undas progreditur, quippe cum passus hominis et undæ maris impulsu quodam et depositione constant. Porro rhythmica thesis non est nisi depositio præcedentis impulsus, vel finis parvi motus et passus. Itaque nullo modo hæc ad vim spectat, sed ad merum rhythmum seu motum.

At vero ipsa thesis illa, quæ singulos rhythmos passus concludit, et secundo aut tertio quoque simplici tempore recurrit, vocatur etiam « rhythmicus ictus »; et *rectum episema* est unice signum distinctivum, subter (vel rarius supra) notulam sæpe additum, ut facilius discerni possit ubi sint in vocali motu illi ictus rhythmi.

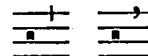
Ita omnia et singula interpunctionis signa inter se ordinata sunt, simulque omnes et singuli rhythmici incessus clare distinguuntur¹, a minimo ad majorem :

- a) finem indicat cantilenæ;
- b) » » periodi;
- c) » » membri;
- d et e) » » incisi majoris minorisve momenti;
- f) » » incisi minimi (plerumque saltem);
- g) » » passus rhythmi vel minimi motus.

Ad hanc scalam decrescentium signorum ordinatim constitutam nulla ex parte pertinet vis vel intensitas soni, haud amplius in ultimo casu, g), quam in a). Unius enim ejusdemque rationis formalis sunt omnia et singula signa, rationis scilicet motum proprie et adæquate sumptum terminantis et ordinantis : qui motus ea sonorum intima connexione mutuaque appellatione sive mutuo perfectu constat, a quo unusquisque sonus munus proprium sive sublationis sive depositionis sortiatur; omnia proinde et singula non sunt nisi melodicæ interpunctionis signa. Sic eorum munus est varias cantus distinctiones apte designandi, ita ut in mente clarescat ordo numerosus melodicæ incessus, quo pedes, incisa, membra et periodi ab invicem discernuntur, et de cetero in melodicam simul ac logicam unitatem coalescunt. Notandum quod, excepto transverso episemate, in antiquis codicibus nullum reperitur ex his signis ut sic.

¹ Adsunt etiam et duo alia signa in hoc Antiphonali usurpata, quæ non ictum rhythmicum sed tantum minimas disjunctiones vel melodicæ divisiones logicas indicant, scilicet :

2. De ictu rhythmico.

Ex his apparet ictum minime melodico accentu vel impulsu constare, nec ejus signum, rectum scilicet episema, majorem validioremque vocem requirere; ut supra dictum est, ictus non ad vim spectat, sed ad merum rhythmum seu motum ordinatum, qui ex ipso carminis cursu notularumque sublatione et depositione proprie constat. Ictus punctum denuntiat temporis quo, post præviam sublationem, motus rhythmicus deponitur et quasi in terram recidit, ad ibi standum vel, e contra, ad ultro progrediendum. Nam, velut in hominis incessu aut in maris fluctibus, ex ipsa motus præcedentis remissione oriuntur jam primordia impulsione immediate sequentis, ita ut in ea jungantur et coagmententur rhythmus subsequentes. Aliis verbis, ictus est vinculum et quasi compages, qua committuntur implexa omnia rhythmicæ syntheseos elementa.

DE ICTUS RESPECTU AD INTENSITATEM. — Ictus, natura sua, nullam cum intensitate soni connexionem habet; syllabæ cui assignatur colorem participat, cum acuta validior, cum pænultima vero vel finali remissior et dulcior. Cæteroquin intensitas, nedum cum unaquaque rhythmica minima parte renovetur, totius membri ambitum suo afficit complexu, ita ut omnia ejus elementa in unum aptius cohæreant.

DE ICTUS RESPECTU AD TONICUM ACCENTUM. — Veluti ab intensitate soni, ita et ab accentu tonico prorsus ictus discerni debet; cum acuta syllaba concurrat vel non concurrat, sicut cantilenæ auctori complacuerit: nam, ut omnes norunt, « musica non subjacet regulis Donati ».

Cum autem natura sua nihil aliud sit quam thesis seu depositio rhythmica, et ejus sit unumquemque passum concludere, ictus cum ultima dictionis syllaba facilius convenit. E contra tunc accentus, qui in latina lingua nunquam in ultima syllaba invenitur, juxta Antiquos potius ad artem pertinet. Et hoc maxime naturam suam decet, cum sit per se quoad tempus brevis, quoad melodiam acutus, quoad intensitatem potius moderatus et spiritualis: « Accentus, anima vocis »; unde accentus non debet violenter proferri, sed cum suavitate quadam ac temperamento, more avium suspensis alis ad ima volitantium.

DE ICTUS LOCO. — Juxta leges rhythmica naturales, quæ apud Antiquos tam in poesi quam in musica servabantur, ictus secundo aut

tertio quoque simplici tempore semper recurrit. Dum autem in mensurata musica, quæ sæculis hodiernis prævaluit, ictus certo et statuto intervallo recurrit, e contra in « rhythmico libero », qui est gregorianæ cantilenæ proprius rhythmus, incertis intervallis post secundum aliquando, nonnunquam post tertium tempus inveniri potest, ita ut binaria ternariis temporibus libere succedant, auctoris cantilenæ arbitrio.

Ictu rhythmico gaudent:

I. Omnes notulæ recto episemate instructæ:

II. Omnes notulæ quæ soni distinctam productionem¹ requirunt:

a) notulæ puncto-mora instructæ:

b) prima nota cujuscumque pressus:

c) nota quæ quillisma præcedit:

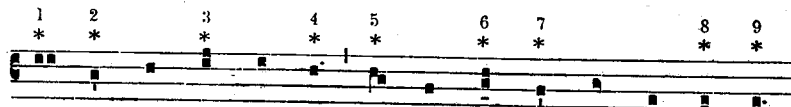

III. Prima nota cujuscumque neumæ:

nisi tamen aliquem ictum, aliunde determinatum, immediate præcedat vel sequatur, cum ictus ictum continuo numquam sequatur.

In Antiphona sequenti, asterisco discerni potest quales notulæ, juxta præcedentem regulam, ictu rhythmico afficiuntur:

Sit no- men Dó- mi- ni be- ne- dí- ctum in sá- cu- la.

Ictus 2 et 7	recto episemate indicantur	(I)
Ictus 4 et 9	puncto-mora	(II a)
Ictus 1, 3, 5, 6, 8	prima neumæ notula	(III)

¹ Notandum quod transversum episema (—) minime ex seipso rhythmicum ictum indicat, cum non soni materialem et quasi crassam durationem, sed potius levem motus variationem et quamdam vocis rotunditatem significet, quibus, ut supra dictum est, affectus animi exprimuntur.

Ex quo apparet ictus rhythmicos persæpe sola neumatica notatione indicari, quin recto episemate signari indigeant; rectum episema notulis tantummodo additum est ubi ex notatione ipsa non satis dilucide ictus discerni potest. Unde ex se ictus rhythmici recto episemate signati neque aliis validiores neque majoris momenti sunt, sed simpliciter signo speciali instructi quo facilius discerni possint.

Singuli vero eorum momentum proprium habent, et ad incisi aut membri generalem arsim vel thesim, de quibus agitur infra, pertinent, juxta syllabam ad quam referuntur et locum quem in melodica linea obtinent.

3. De rhythmica synthesisi.

Omnes rhythmici partes — pedes scilicet, incisa, membra, periodi — concurrere debent in ordine ut rhythmicam synthesisim efficiant, ad quam ordinantur et propter quam exstant. Quapropter singulæ earum, ad unum intus redactæ, mutua connexionem committi debent.

Incisa enim, membra et periodi, quemadmodum minimi passus, arsi et thesi, majoris quidem momenti, constant, quas *protasim* et *apodosim* vocant. In inciso passibus, in membro incisis, in periodo membris constituuntur protasis et apodosis, et centro quodam determinantur ad quod illa tendit vel ex quo hæc deducitur: quod centrum cum apice melodico plerumque convenit, et de cætero variis lineæ intensivæ crescentis vel decrescentis conversionibus clarius elucet. Quibus autem modis synthesisi hæc efficienda sit, apud probatos auctores qui de rhythmico et de cantu gregoriano scripserunt invenitur.

Denique omnes et singulæ rhythmici partes, pro suo quæque momento, signis et pausis quibusdam rite accommodatis distinguuntur. De signis quidem in cantu gregoriano usurpatis, superius dictum est, p. xv. De pausis vero et respirationibus, hæc breviter dicere juvabit:

in ictu rhythmico seu in fine minimi passus (*ibid.*, g), nec protractio nec respiratio fieri debet;

in fine incisi, ultima nota aliquandiu protrahitur (*f*, *e*), vel duplicatur (*d*), sed ibi respirare non licet aut vix conceditur;

in fine membri (*c*), plerumque respirationi indulgendum est, quod fit sub ultimæ notæ duratione;

in fine periodi (*b*), diutius moratur et interdum necesse est respirare;

in fine tandem cantilenæ (*a*), aliquali remissione motus ultima pausa præparatur.

Ut exemplo illustrentur monita superius data, proponuntur duæ sequentes Antiphonæ cum variis suæ rhythmicæ syntheseos elementis distincte distributis. Solius periodi protasis et apodosis hic expresse delineatæ sunt; in membris vero et incisis, crescentis vel decrescentis intensitatis signis implicite exprimuntur.

Periodus

Protasis Apodosis

Incisum Incisum

Sit no- men Dó- mi- ni be- ne- dí- ctum in sæ- cu- la.

Periodus

Protasis Apodosis

Membrum Membrum

Incisum Incisum Incisum

Bene ómni- a fe- cit : surdos fe- cit audí- re, et mu- tos loqui.

N. B. — *Servandæ sunt præcedentes regulæ in omnibus gregorianis Ecclesiæ cantilenis: Antiphonis, Responsoriis, Hymnis, etc.*

2. *De ictu rhythmico.*

Ex his apparet ictum minime melodico accentu vel impulsu constare, nec ejus signum, rectum scilicet episema, majorem validiorumque vocem requirere; ut supra dictum est, ictus non ad vim spectat, sed ad merum rhythmum seu motum ordinatum, qui ex ipso carminis cursu notularumque sublatione et depositione proprie constat. Ictus punctum denuntiat temporis quo, post præviam sublationem, motus rhythmicus deponitur et quasi in terram recidit, ad ibi standum vel, e contra, ad ultro progrediendum. Nam, velut in hominis incessu aut in maris fluctibus, ex ipsa motus præcedentis remissione oriuntur jam primordia impulsione immediate sequentis, ita ut in ea jungantur et coagmententur rhythmici subsequentes. Aliis verbis, ictus est vinculum et quasi compages, qua committuntur implexa omnia rhythmicæ syntheseos elementa.

DE ICTUS RESPECTU AD INTENSITATEM. — Ictus, natura sua, nullam cum intensitate soni connexionem habet; syllabæ cui assignatur colorem participat, cum acuta validior, cum pænultima vero vel finali remissior et dulcior. Cæteroquin intensitas, nedum cum unaquaque rhythmica minima parte renovetur, totius membri ambitum suo afficit complexu, ita ut omnia ejus elementa in unum aptius cohæreant.

DE ICTUS RESPECTU AD TONICUM ACCENTUM. — Veluti ab intensitate soni, ita et ab accentu tonico prorsus ictus discerni debet; cum acuta syllaba concurrat vel non concurrat, sicut cantilenæ auctori complacuerit: nam, ut omnes norunt, « musica non subjacet regulis Donati ».

Cum autem natura sua nihil aliud sit quam thesis seu depositio rhythmica, et ejus sit unumquemque passum concludere, ictus cum ultima dictionis syllaba facilius convenit. E contra tonicus accentus, qui in latina lingua nunquam in ultima syllaba invenitur, juxta Antiquos potius ad artem pertinet. Et hoc maxime naturam suam decet, cum sit per se quoad tempus brevis, quoad melodiam acutus, quoad intensitatem potius moderatus et spiritualis: « Accentus, anima vocis »; unde accentus non debet violenter proferri, sed cum suavitate quadam ac temperamento, more avium suspensis alis ad ima volitantium.

DE ICTUS LOCO. — Juxta leges rhythmica naturales, quæ apud Antiquos tam in poesi quam in musica servabantur, ictus secundo aut

tertio quoque simplici tempore semper recurrit. Dum autem in mensurata musica, quæ sæculis hodiernis prævaluit, ictus certo et statuto intervallo recurrit, e contra in « rhythmico libero », qui est gregorianæ cantilenæ proprius rhythmus, incertis intervallis post secundum aliquando, nonnunquam post tertium tempus inveniri potest, ita ut binaria ternariis temporibus libere succedant, auctoris cantilenæ arbitrio.

Ictu rhythmico gaudent:

I. Omnes notulæ *recto episemate* instructæ:

II. Omnes notulæ quæ soni distinctam *productionem*¹ requirunt:

a) notulæ *puncto-mora* instructæ:

b) prima nota cujuscumque *pressus*:

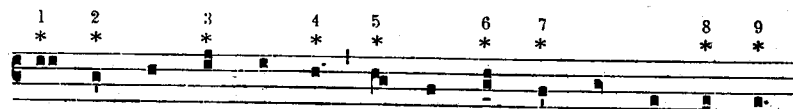
c) nota quæ *quillisma* præcedit:

III. *Prima nota* cujuscumque neumæ:

nisi tamen aliquem ictum, aliunde determinatum, immediate præcedat vel sequatur, cum ictus continuo numquam sequatur.

In Antiphona sequenti, asterisco discerni potest quales notulæ, juxta præcedentem regulam, ictu rhythmico afficiuntur:

Sit no- men Dó- mi- ni be- ne- dí- ctum in sæ- cu- la.

Ictus 2 et 7	recto episemate indicantur	(I)
Ictus 4 et 9	puncto-mora	» (II a)
Ictus 1, 3, 5, 6, 8	prima neumæ notula	» (III)

¹ Notandum quod transversum episema (—) minime *ex seipso* rhythmicum ictum indicat, cum non soni materialem et quasi crassam durationem, sed potius levem motus variationem et quamdam vocis rotunditatem significet, quibus, ut supra dictum est, affectus animi exprimuntur.

Ex quo apparet ictus rhythmicos persæpe sola neumatica notatione indicari, quin recto episemate signari indigeant; rectum episema notulis tantummodo additum est ubi ex notatione ipsa non satis dilucide ictus discerni potest. Unde ex se ictus rhythmici recto episemate signati neque aliis validiores neque majoris momenti sunt, sed simpliciter signo speciali instructi quo facilius discerni possint.

Singuli vero eorum momentum proprium habent, et ad incisi aut membri generalem arsim vel thesim, de quibus agitur infra, pertinent, juxta syllabam ad quam referuntur et locum quem in melodica linea obtinent.

3. De rhythmica synthesi.

Omnes rhythmici partes — pedes scilicet, incisa, membra, periodi — concurrere debent in ordine ut rhythmicam synthese efficiant, ad quam ordinantur et propter quam exstant. Quapropter singulæ earum, ad unum intus redactæ, mutua connexionem committi debent.

Incisa enim, membra et periodi, quemadmodum minimi passus, arsi et thesi, majoris quidem momenti, constant, quas *protasim* et *apodosim* vocant. In inciso passibus, in membro incisis, in periodo membris constituuntur protasis et apodosis, et centro quodam determinantur ad quod illa tendit vel ex quo hæc deducitur: quod centrum cum apice melodico plerumque convenit, et de cætero variis lineæ intensivæ crescentis vel decrescantis conversionibus clarius elucet. Quibus autem modis synthesis hæc efficienda sit, apud probatos auctores qui de rhythmo et de cantu gregoriano scripserunt invenitur.

Denique omnes et singulæ rhythmici partes, pro suo quæque momento, signis et pausis quibusdam rite accommodatis distinguuntur. De signis quidem in cantu gregoriano usurpatis, superius dictum est, p. xv. De pausis vero et respirationibus, hæc breviter dicere juvabit:

in ictu rhythmico seu in fine minimi passus (*ibid.*, g), nec protractio nec respiratio fieri debet;

in fine incisi, ultima nota aliquandiu protrahitur (*f*, *e*), vel duplicatur (*d*), sed ibi respirare non licet aut vix conceditur;

in fine membri (*c*), plerumque respirationi indulgendum est, quod fit sub ultimæ notæ duratione;

in fine periodi (*b*), diutius moratur et interdum necesse est respirare;

in fine tandem cantilenæ (*a*), aliquali remissione motus ultima pausa præparatur.

Ut exemplo illustrentur monita superius data, proponuntur duæ sequentes Antiphonæ cum variis suæ rhythmicæ syntheseos elementis distincte distributis. Solius periodi protasis et apodosis hic expresse delineatæ sunt; in membris vero et incisis, crescentis vel decrescantis intensitatis signis implicite exprimuntur.

Periodus

Protasis Apodosis

Incisum Incisum

Sit no- men Dó- mi- ni be- ne- dí- ctum in sæ- cu- la.

Periodus

Protasis Apodosis

Membrum Membrum

Incisum Incisum Incisum

Bene ómni- a fe- cit : surdos fe- cit audí- re, et mu- tos loqui.

N. B. — *Servandæ sunt præcedentes regulæ in omnibus gregorianis Ecclesiæ cantilenis: Antiphonis, Responsoriis, Hymnis, etc.*

PATER, AVE, CREDO.

Ante Primam et omnes Horas, præterquam ad Completorium, dicitur secreto Pater noster, Ave Maria. In principio Primæ ac in fine Completorii dicitur etiam Credo in Deum.

Pater noster, qui es in cælis : sanctificétur nomen tuum : advéniat regnum tuum : fiat volúntas tua, sicut in cælo, et in terra. Panem nostrum quotidíanum da nobis hódie : et dimítte nobis débita nostra, sicut et nos dimíttimus debitóribus nostris : et ne nos indúcas in tentatiónem : sed líbera nos a malo. Amen.

AVE María, grátia plena, Dóminus tecum : benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui Jesus. Sancta María, Mater Dei, ora pro nobis peccatóribus, nunc et in hora mortis nostræ. Amen.

Credo in Deum, Patrem omnipoténtem, creatórem cæli et terræ. Et in Jesum Christum, Fílium ejus únicum, Dóminum nostrum : qui concéptus est de Spíritu Sancto, natus ex María Vírgine : passus sub Póntio Piláto, crucifíxus, mórtuus, et sepúltus : descéndit ad ínferos : tértia die resurréxit a mórtuis : ascéndit ad cælos, sedet ad délixeram Dei Patris omnipoténtis : inde ventúrus est judicáre vivos et mórtuos. Credo in Spíritum Sanctum, sanctam Ecclésiam cathólicam, Sanctórum communió-nem, remissió-nem peccatórum, carnis resurrectionem, vitam æté-rnam. Amen.

INCIPIIT ORDINARIUM OFFICII DE TEMPORE

FERIA SECUNDA AD PRIMAM

Pater noster. Ave María. Credo in Deum.

℣. Deus, in adiutórium meum inténde.

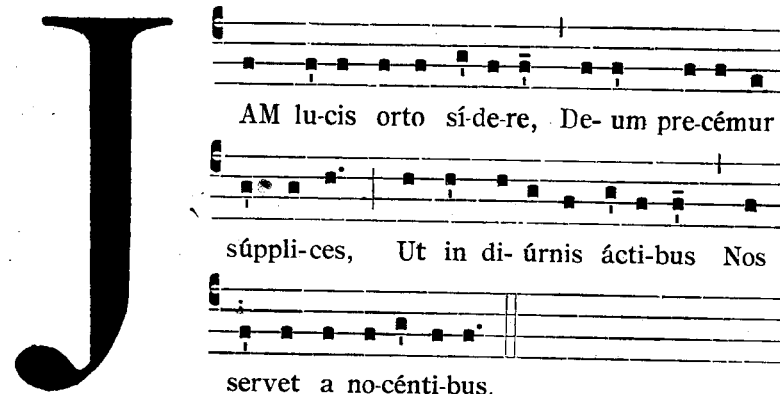
℟. Dómine, ad adjuvándum me festína.

Glória Patri. etc.

Hymnus.

Tonus in Feriis et Officiis Simplicibus per Annum. VI

J

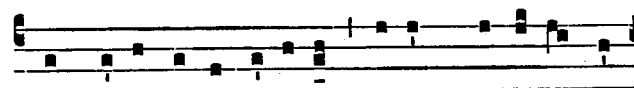

AM lu-cis orto sí-de-re, De- um pre-cémur
súppli-ces, Ut in di-úrnis ácti-bus Nos
servet a no-cénti-bus.

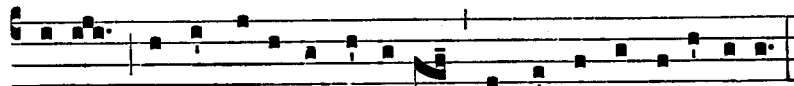
Tonus in Festis Minoribus per annum.

VIII

J

AM lu-cis orto sí-de-re, De-um pre-cémur súp-

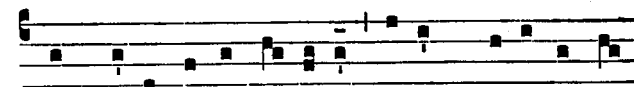

pli-ces, Ut in di-úrnis ácti-bus Nos servet a no-cénti-bus.

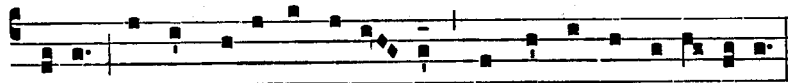
Tonus in Festis Majoribus.

VIII

J

AM lu-cis orto sí-de-re, De-um pre-cémur súp-

pli-ces, Ut in di-úrnis ácti-bus Nos servet a no-cén-tibus.

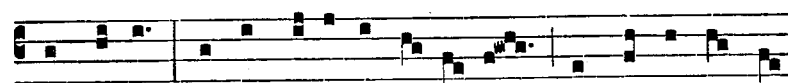
Tonus in Solemnitatibus.

VIII

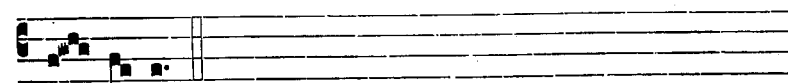
J

AM lu-cis orto sí-de-re, De-um pre-cémur

súppli-ces, Ut in di-úrnis ácti-bus Nos servet a no-

cén-ti-bus.

Linguam refrénans tēperet,
Ne litis horror ínsonet :
Visum fovéndo cóntegat,
Ne vanitátes háuriat.

Sint pura cordis íntima,
Absístat et vecórdia :
Carnis terat supérbiam
Potus cibíque párcitas.

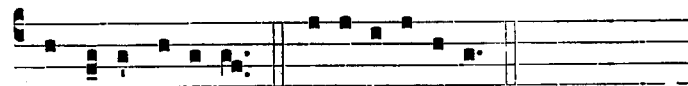
Ut cum dies abscésserit,
Noctémque sors redúxerit,
Mundi per abstinéntiam
Ipsi canámus glóriam.

¶ Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Et nunc et in perpétuum. Amen.

In Feriali Officio per Annum, Antiphona.

VIII G

S

Erví-te Dómi-no. E u o u a e.

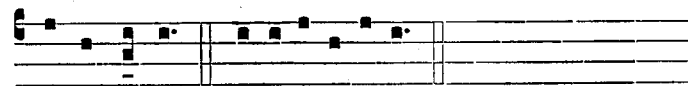
¶ Aliis temporibus, dicuntur sequentes Antiphonæ per omnes Ferias :

Tempore Adventus, Antiphona e Laudibus Dominicæ præcedentis,
vel ex propriis Laudibus, si adsint.

Tempore Quadragesimæ, Antiphona.

III b

V

I-vo e-go. E u o u a e.

Tempore Passionis, Antiphona.

I a 2

L

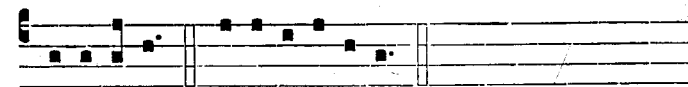

I-be-ra me Dómi-ne. E u o u a e.

Tempore Paschali, Antiphona.

VIII G

A

L-le-lú-ia. E u o u a e.

Psalmus 1.

B Eátus vir qui non ábiit in
consílio impiórum, † et in
via peccatórum non stetit, * et

in cáthedra pestiléntiæ non
sedit :

Sed in lege Dómini volúntas
ejus, * et in lege ejus meditábi-
tur die ac nocte.

Et erit tamquam lignum quod plantatum est secus decursus aquarum, * quod fructum suum dabit in tempore suo :

Et folium ejus non defluet : * et omnia quaecumque faciet prosperabuntur.

Non sic impii, non sic : * sed tamquam pulvis, quem projicit ventus a facie terrae.

Ideo non resurgent impii in judicio : * neque peccatores in concilio justorum.

Quoniam novit Dominus viam justorum, * et iter impiorum peribit.

Glória Patri, et Filio, * et Spiritui Sancto.

Sicut erat in principio, et nunc, et semper, * et in saecula saeculorum. Amen.

Hic versus Glória Patri semper dicitur in fine omnium Psalmorum, nisi aliter notetur.

Psalmus 2.

Quare fremuerunt gentes, * et populi meditati sunt inania?

Adstitērunt reges terrae, et principes convenērunt in unum * adversus Dñm, et adversus Christum ejus.

Dirumpāmus vñcula eorū : * et projiciāmus a nobis jugum ipsorū.

Qui habitat in caelis irridēbit

eos : * et Dñs subsannābit eos.

Tunc loquētur ad eos in ira sua, * et in furōre suo conturbābit eos.

Ego autem constitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum ejus, * prādicans praeceptum ejus.

Dñs dixit ad me : * Filius meus es tu, ego hodie genui te.

Póstula a me, et dabo tibi gentes hēritatē tuam, * et possessionē tuam tēminos terrae.

Reges eos in virga fērea, * et tamquam vas figuli confringes eos.

Et nunc reges intelligite : * erudīmini qui judicātis terram.

Servite Dñmo in timōre : * et exsultate ei cum tremōre.

Apprehēdite disciplinā, nequādo irascātur Dñs, * et pereātis de via justa.

Cum exārserit in brevi ira ejus, * beāti omnes qui confidunt in eo.

Psalmus 6.

Domine ne in furōre tuo arguas me, * neque in ira tua corrīpias me.

Miserere mei Dñs quoniam infirmus sum : * sana me Dñs quoniam conturbata sunt ossa mea.

Et anima mea turbata est valde : * sed tu Dñs usquequo?

Convērtēte Dñs, et eripe animam meam : * salvum me fac propter misericórdiam tuam.

Quoniam non est in morte qui memor sit tui : * in infēro autem quis confitēbitur tibi?

Laborāvi in gemitu meo, † lavābo per singulas noctes lectum meum : * lacrimis meis stratum meum rigābo.

Turbatus est a furōre oculus

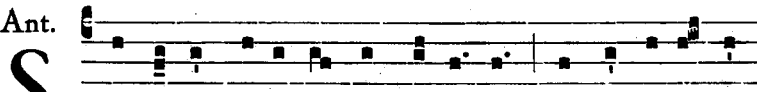
meus : * inveterāvi inter omnes inimicos meos.

Discēdite a me omnes qui operāmini iniquitatem : * quoniam exaudivit Dñs vocem fletus mei.

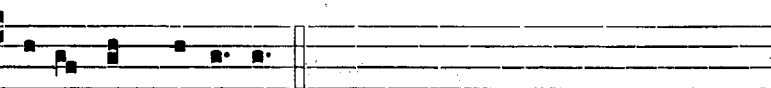
Exaudivit Dñs deprecationem meam, * Dñs orationem meam suscepit.

Erubescant et conturbentur vehementer omnes inimici mei : * convertantur et erubescant valde velociter.

In Feriali Officio per Annum.

Ant.

Erví-te Dómi-no in timó-re, et exsultá-te

e-i cum tremó-re.

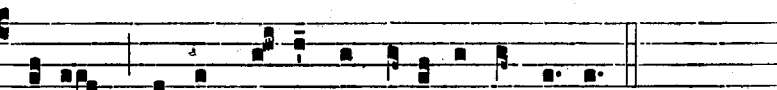
¶ Aliis temporibus, dicuntur sequentes Antiphonae per omnes Ferias :

Tempore Adventus, Añae et Laudibus Dominicae praecedentis, vel ex propriis Laudibus.

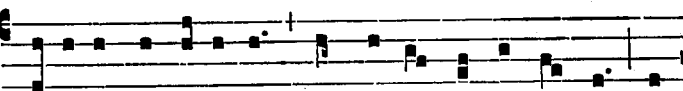
Tempore Quadragesimae.

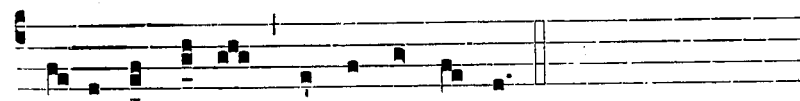
Ant.

Ivo ego, di-cit Dó-mi-nus : no-lo mor-tem pecca-tó-ris, sed ut ma-gis convertá-tur et vi-vat.

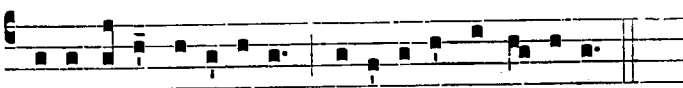

Tempore Passionis.

Ant.
L Ibe-ra me Dómi-ne, et po-ne me juxta te : et

 cu- júsvi ma-nus pugnet contra me.

Tempore Paschali.

Ant.
A L-le-lú-ia. alle-lú-ia, alle-lú-ia, al-le-lú-ia.

Repetita post ultimum Psalmum integre Añā, conveniens dicitur Capitulum; nimirum :

In omnibus Dominicis, etiam repositis aut anticipatis, in Vigiliis privilegiatis, in Officio cujuslibet Festi vel Octavæ, etiam Simplicis, ac S. Mariæ in Sabb., necnon in Feriis Tempore Paschali :

Capitulum.

1. Tim. 1, 17.

REgi sæculórum immortalī et invisibili, † soli Deo honor et glória * in sæcula sæculórum. Amen. R̃. Deo grátias.

In omnibus autem Feriis et in Vigiliis communibus, extra Tempus Paschale :

Capitulum.

Zach. 8, 19.

PAcem et veritátem diligite, * ait Dóminus omnípotens. R̃. Deo grátias.

Dicto Capitulo subjungitur :

℣. Exsúrge Christe, ádjuva nos. (T. P. Allelúia.)

R̃. Et líbera nos propter nomen tuum. (T. P. Allelúia.)

Kýrie eléison. Christe eléison. Kýrie eléison.

Pater noster *secreto usque ad*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem. R̃. Sed líbera nos a malo.

Preces.

Sequentes Preces non dicuntur in omnibus Duplicibus, nec infra omnes Octavas nec diebus Octavis Simplicibus, nec in Vigiliis Epiphaniæ et Pentecostes nec Feria VI post Octavam Ascensionis, neque diebus in quibus ad Laudes habita sit Commemoratio Duplicis aut cujusvis Octavæ. Aliis diebus semper dicuntur tam per Annum, quam Tempore Paschali.

Credo in Deum *secreto usque ad*

℣. Carnis resurrectiόnem. R̃. Vitam ætérnam. Amen.

℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini.

R̃. Qui fecit cælum et terram.

Deinde Hebdomadarius facit Confessionem.

Confíteor Deo omnípoténti, beátæ Mariæ semper Vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joánni Baptístæ, sanctis Apóstolis Petro et Paulo, beáto Patri nostro Benedícto, ómnibus Sanctis, et vobis fratres : quia peccávi nimis cogitatióne, verbo et ópere : mea culpa, mea culpa, mea máxima culpa. Ideo precor beátam Mariám semper Víginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joánnem Baptistam, sanctos Apóstolos Petrum et Paulum, beátum Patrem nostrum Benedíctum, omnes Sanctos, et vos fratres, oráre pro me ad Dóminum Deum nostrum.

Chorus respondet :

Misereátur tui omnípotens Deus, et dimíssis peccátis tuis, perducát te ad vitam ætérnam. R̃. Amen.

Deinde repetit Confessionem : et ubi dicitur vobis fratres, et vos fratres, dicatur tibi pater, et te pater.

Facta Confessione a Choro, Hebdomadarius dicit :

Misereátur vestri omnípotens Deus, et dimíssis peccátis vestris, perducát vos ad vitam ætérnam. R̃. Amen.

Indulgéntiam, absolutiόnem, et remissiόnem peccatórum nostrórum tríbuat nobis omnípotens et miséricors Dóminus. R̃. Amen.

Extra Chorum si unus vel duo tantum rectent Officium, et in Choro Monialium, semel tantum ac simul ab omnibus ita fit Confessio :

Confíteor Deo omnípoténti, beátæ Mariæ semper Vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joánni Baptístæ, sanctis Apóstolis Petro et Paulo, beáto Patri nostro Benedícto, et ómnibus

Tonus Hymni ad Horas et Completorium.

Ad Horas et Completorium, Hymnus cantatur in tono paschali, cum doxologia propria :

VIII
G Ló-ri- a ti-bi Dómi-ne Qui scandis super sí-de-ra

Cum Patre et Sancto Spí-ri-tu In sempi-térna sæcu-la.

Hic tonus (vel, ad libitum, tonus Hymni ad Vesperas) servatur ad Horas et Completorium, doxologia vero ad omnes Hymnos ejusdem metri, usque ad Pentecosten, etiam in Officiis Sanctorum, nisi aliter notetur.

AD LAUDES ET PER HORAS.

1 Antiphona. VII a
V IRI Ga-li-læ- i, * quid aspí-ci-tis in cæ-

lum? Hic Je-sus, qui assúptus est a vo-bis in cæ-lum,

sic vé-ni-et, alle-lú-ia. E u o u a e.

Psalms Dóminus regnávít, 28, cum reliquis.

2 Ant.
VIII G 2
C Umque * intu-e-réntur in cæ-lum e-úntem illum,

di-xé-runt, alle-lú-ia. E u o u a e.

3 Ant.
IV A *
E - le-vá-tis máni-bus, * bene-dí-xit e- is : et fe-re-

bá-tur in cæ-lum, alle-lú-ia. E u o u a e.

4 Ant.
VIII G 2
E X-altá-te * Regem re- gum, et hymnum dí-ci-te

De-o, alle-lú-ia. E u o u a e.

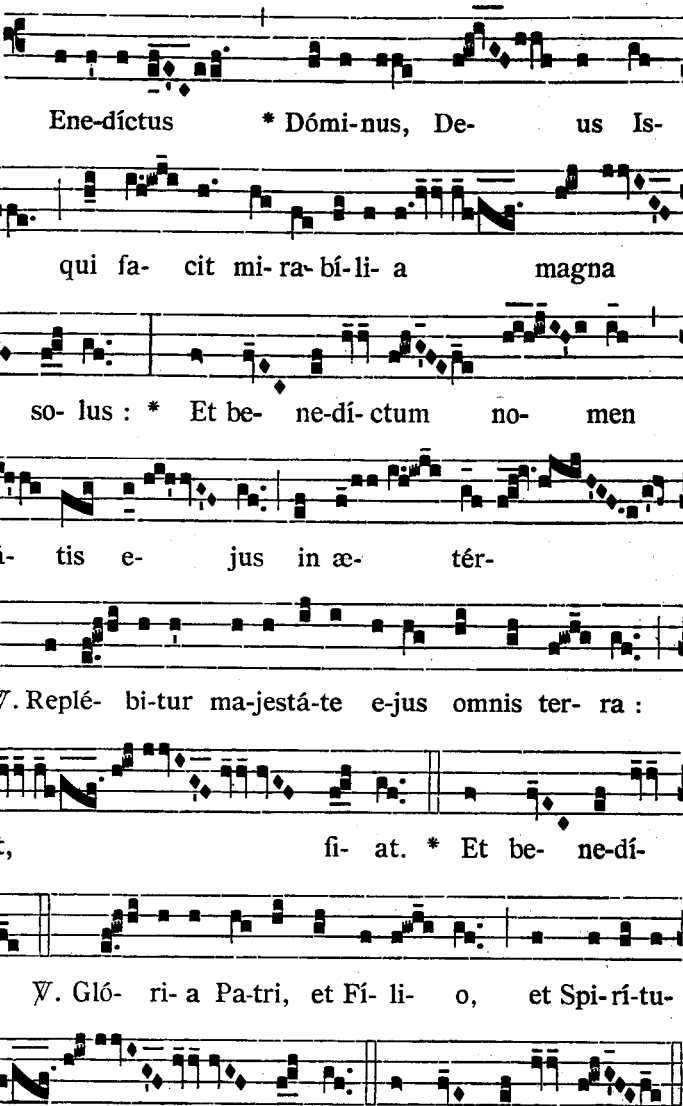
5 Ant.
VIII G
V I-dénti-bus il-lis * e-le-vá-tus est, et nubes suscé-

pit e-um in cæ-lo, alle-lú-ia. E u o u a e.

Capitulum.

Act. 1, 1-2.

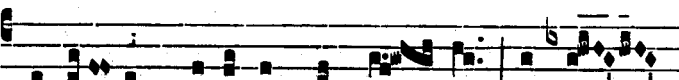
Primum quidem sermónem feci de ómnibus, o Theóphile, quæ cæpit Jesus fácere, et docére † usque in diem, qua præci-piens Apóstolis per Spíritum Sanctum, quos elégit, * assúptus est.

*In Festo SS. Trinitatis.*Resp.
II**B**

Ene-díctus * Dómi-nus, De- us Is-
ra-el, qui fa- cit mi-ra-bí-li-a magna
so-lus : * Et be-ne-dí-ctum no-men
ma-jestá-tis e-jus in æ-tér-
num. V. Replé-bi-tur ma-jestá-te e-jus omnis ter-ra :
fi-at, fi-at. * Et be-ne-dí-
ctum. V. Gló-ri-a Pa-tri, et Fí-li-o, et Spi-rí-tu-
i Sancto. * Et be-ne-dí-ctum.

*In Festo SS. Corporis Christi.*Resp.
VI**H**

O-mo qui-dam * fe-cit cœ-nam magnam, et mi-sit
servum su-um ho-ra cœ-næ dí-ce-re invi-tá-tis ut ve-
ní-rent. * Qui-a pa-ráta sunt ó-
mni-a. V. Ve-ní-te, comé-di-te pa-nem
me-um, et bí-bi-te vi-num quod míscu-i vo-bis.
* Qui-a. V. Gló-ri-a Patri, et Fí-li-o, et Spi-rí-tu-i
Sancto. * Qui-a.

*In Festo SS. Cordis Jesu.*Resp.
IV**S**

Ic-ut * di-lé-xit me Pa-ter, et e-